

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

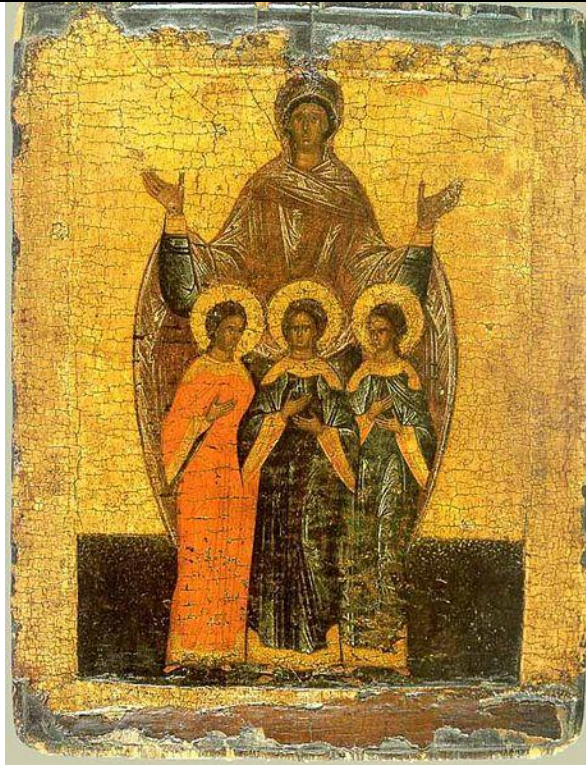
[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Свята Мучениця Софія і
її три дочки Віра, Надія і
Любов**

**Holy Martyr Sophia and
her Three Daughters
Faith, Hope and Love**

Fr. Ihor Kutash - o. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

«Чесної Софії священне віття – Віра, і Надія, і Любов учинили благодаттю еллінську мудрість безумством; і, постраждавши, явилися переможницями, увінчані від Христа, Владики всіх, вінцями нетлінними» (Кондак, голос 1)

На 30-го вересня за григоріянським календарем (це – 17-го вересня за юліянським) ми святкуємо пам'ять Святих Мучениць Софії (якої ім'я означає «премудрість») і її трьох дочок Віри (по-грецькому «Пістіс»), Надії (по-грецькому «Елпіс»), і Любові (дуже часто передаємо прикметником «Люба») (по-грецькому «Агапі»).

Ці прецінні жінки народилися в Італії у першому та на початку другого століття Християнської доби. Жили

“Virtuous Sophia’s sacred branches, Faith, Hope and Love, through Grace have shown the wisdom of the Greeks to be folly; and, having suffered, were shown to be conquerors, crowned by Christ, the Lord of all, with crowns incorruptible.” (Kontakion, Tone 1)

On September 30 on the Gregorian Calendar (which is September 17 on the Julian) we celebrate the memory of the Holy Martyrs Sophia (whose name means “wisdom”) and her daughters Faith (in Greek “Pistis”, in Ukrainian “Vira”, usually spelled Vera in English), Hope (in Greek “Elpis”, in Ukrainian “Nadiya”, usually spelled Nadia in English – sometimes rendered as Nadine) and Love (also called Charity) (in Greek “Agape”, in Ukrainian “Lyubov” – often rendered as the adjective “Lyuba” which means “beloved”

вони й свідчили про Господа в м. Римі в часі володіння імператора Адріана (117-138). Це той, який розгромив Єрусалим і навіть перейменував його по собі, як Аелія Капітоліна, та перейменував і Юдею за Филістимлянами як Сирія-Палестина.

Софія була заможною вдовою, яка прийшла до віри в Христа, можливо через послідовників Св. Павла, який був ув'язнений і прийняв смерть Мученика у Римі. Його ув'язнення тут глибоко відбилося на столицю колись могутньої імперії, яка й до нині ще зовсім не зникла. Павла, як громадянина Риму, тримали під домашнім арештом. Він був постійно прив'язаний ланцюгом до одного з Преторських охоронців, членів могутньої установи, яка, бувало, встановляла і знімала й імператорів, бо ж це вони постійно охороняли його і служили їм. Можна собі тільки уявити, який вплив міг мати на чоловіка, що постійно був при ньому ревний, харизматичний і високо-культурний Християнин Павло – і охоронці ці регулярно чергувалися.

Отож не дивно, що Софія назвала своїх трьох донечок за трьома чеснотами, яких хвалив Павло у своєму Посланні до Коринтян (I Коринтян 13). Дівчата виховувалися бути побожними й відкритими щодо їхньої Віри. Було це небезпечним у добі, коли цю Віру звичайно уважали в Імперії – особливо ж так уважала влада – у кращому випадку, як забобони, а в гіршому, як ворожий рух, який прогнівляв державних богів, яким Християни відмовлялися поклонятися і відкидали, як фальшивих, і який перетворював колишніх послужних громадян на запеклих противників загально прийнятих аспектів життя в Римі.

Вістка про безстрашні визнання Віри цих трьох дівчат, з потенціалом «заразити» іншу молодь міста, таки

or “dear one” - usually spelled Luba in English).

These precious ladies were born in Italy in the first and the beginning of the second century of the Christian era. They lived and bore testimony to the Lord in the city of Rome during the time of the Emperor Hadrian (117-138) – the same one who devastated Jerusalem and even renamed it after himself as Aelia Capitolina, and renamed Judea after the Philistines as Syria-Palaestina.

Sophia was a wealthy widow who had come to faith in Christ, perhaps through some of the followers of St. Paul who had been imprisoned – and was martyred – in Rome. His imprisonment there had had a profound influence on the capital of the once mighty empire which has never completely died. Paul, as a Roman citizen, was under house arrest and was continually chained to a member of the Praetorian guards, the powerful organization which sometimes made and broke Emperors, since they were the ones who continually guarded and served him. One can imagine the influence of the passionate, charismatic and cultured Christian Paul upon a man who was continually in his presence – and the guards would change regularly.

It is not surprising Sophia named her three daughters after the three virtues praised by Paul in his Letter to the Corinthians (I Corinthians 13). The girls were raised to be fervent and open about their faith. This was often dangerous in a time when this Faith was commonly viewed in the Empire – especially by the authorities - as, at best, a foolish superstition, and, at worst, a hostile movement which angered the civic gods, whom the Christians refused to worship and denounced as false, and turned formerly obedient citizens into adamant opponents of generally accepted aspects of life in Rome.

News of the fearless professions of faith of the three girls, with its dangerous

дійшла до імператора. Адріян прикликав дівчат появитися перед ним. Вони й прийшли, ревно помолившись, щоб Господь дав їм силу перенести те, що напевно настане в наслідок їхньої відкритості й відваги. Вірі було 12 літ, Надії – 10, а Любі – 9.

Коли стало ясным, що ані лестоші, ані обіцянки нагород, ані погрози ніяк не впливають на панночок, то імператор їх розділив, гадаючи що це матиме якийсь вплив на них. Не вдалося. Тоді віддав їх на тортури перед їхньою матір'ю, надіючись що її материнський біля спонукає її наставити їх хоч принести якусь жертву грецькій богині, Артеміді, яку саму представляли, як хоробру та сильну дівчицу.

Не вдалося йому ніщо. Дівчата одна за одною перенесли тортури і кожна віддала своє життя Тому, що постраждав за всіх – і зо всіма – на Хресті на Голгофі і відкрив шлях до Раю і життя вічного Своім же Хрестом і Воскресенням. Як останній удар – як він надіявся – Софії, поломані, тортуровані тіла її дочок передали Софії для похоронення.

Софія раділа хоробрістю та вірою дівчаток, але в той сам час її материнське серце було розчахнуте болем за них, і на третій день вона й померла біля їх гробу. Було це року 137-го. А через рік самого Адріана покликав стати перед Собою Праведний і Милосердний Суддя і Цар вселенної. Не так за довго буде 2 тисячоліття, що шанують чотирьох Мучениць. Їхні Святі Мощі, кажуть, перебувають у жіночому Монастирі в околиці Ешав у Ельзасі в північно-східній Франції.

Ім'я Софії «Премудрість Божа» розділяють з нею (хоч вони не в її честь названі) деякі найпрекрасніші Святині Християнського світу, а між ними велична Агія Софія у місті, якого

potential of “infecting” other young people of the city, came to the ears of the Emperor. Hadrian summoned the girls to come before him. They did so after ardent prayer for strength to endure what must surely come about as a result of their openness and courage. Faith was 12, Hope was 10 and Love was 9.

When it became obvious that neither flattery, nor promises of rewards, nor threats would change the minds of the young ladies, the Emperor separated them, thinking that would have some effect. It did not. He then ordered them put to torture before their mother, hoping that her pain would prompt her to influence them to simply offer a sacrifice to the Greek goddess Artemis, who was herself depicted as a courageous and powerful maiden.

It was all to no avail. One by one the young ladies withstood the tortures and gave their lives to the One, Who had suffered for – and with all – upon the Cross on Golgotha, opening the way to Paradise and eternal life by His Cross and Resurrection. As a final – as was hoped – blow to Sophia, the broken, tortured bodies of her daughters were given to Sophia for burial.

Sophia rejoiced in the courage and faith of her girls, but her mother's heart was also horribly broken and on the third day she died at their tomb. This was the year 137. A year later, Hadrian himself was summoned before the Righteous and Merciful Judge and King of the Universe. The four martyrs have been honoured now for what may soon be two millennia. Their holy relics are said to repose in a convent in Eschau in Alsace in North-eastern France.

Sophia's name “Holy Wisdom” is shared (they are not named after her) by some of the most splendid temples of Christianity, among them the great Agia Sophia in the city that was developed to be the centre of the new Christian Roman Empire, Constantinople, which is now

розбудували з метою, щоб воно було осередком нової - Християнської - Римської Імперії, у Константинополі, якого зараз звать Стамбулом (турецька версія грецького «Місто» - «сто поліс»). Велична Софія Київська ще одна така Святиня.

Нехай же спомин, приклад та заступництво цих чотирьох хоробрих жінок дають нам натхнення бути вірними нашому Благословенному Господеві у складних часах, в яких ми покликані давати вірне, надійне, любляче і мудре свідчення про Нього нашими словами – та й ділами. Амінь.

called Istanbul (a Turkish version of the Greek "The City" – "sto polis"). The great Svyata Sofiya in Kyiv is another such temple.

May the memory, example and intercessions of these four courageous ladies inspire us to be faithful to our Blessed Lord in the challenging times in which we are called upon to bear faithful, hopeful, loving and wise testimony to Him by our words – and our deeds. Amen.